

Lapvég

Nyár, puszta, Kerekegyháza, Pongrácz-major, Gáspár-tanya. Nyaral a család. Lovak, ridegmarhák, bivalyok. A csikósok szőrén ülik meg a lovat, van aki ötösfogaton képes vágtatódni, a konyha előtt fő a gulyás és a pörkölt – birka nem, mert azt a német turisták nem eszik –, a cigányzenekar hangol és készíti a kis fonott kosarat a százasoknak, márkásoknak. Pusztai turizmus. Buszokkal ömlenek a külföldiek, fényképeznek, bekukkantanak mindenhova. Zajlik az élet. A pincérek szaladnak a hatalmas, bőséges fatálakkal, törékeny csikók és vaskos pónilovak szédelegnek a fűvön, kutyák hemperegnek a forró homokban. Kolomp, harangszó, a forróságtól remeg a táj.

Én pedig átadom magam a nyugalomnak. Kikapcsolom a hangoskodókat, a másokat, a nyüzsgőket, a kíváncsiskodókat, heverészek a medence partján, nézem a lombok között átszivárgó fényeket, letévedek a tizenegy hordós borpincébe egy-egy pohárára, esténként leginkább horgászom a tavon. Szép kövér pontyokat lehet itt megakasztani, ha odafigyel az ember. Akár a gyermekkorban, ülni a parton, nézni az úszót. Másokkal együtt, de egyedül. Én pedig elsősorban nem dolgozom. Évek óta ez az első nyaram, beleértve az amerikai utakat is, hogy nem csinálok semmit. Nem folytatom a regényemet, nem írok és küldök verseket folyóiratoknak, nem készülök kritikákra. Vörös hosszúlépésekkel telik a nap, nyújtózom és elsősorban nem gondolok semmire. Közben pedig úgy érzem, bölcsülök erősen. Hiszen mi ad több erőt a világnál, a világnál távolibbságnál, a csöndnél, a napfénynél, a hallgatásnál, a békénél testnek és léleknek? Ja, s hogy el ne felejtsem, nem hallgatom a rádión a híreket, nem nézem a tévén a kanonizált brutalitásokat, nem olvasom az újságokat. Nincsenek vágyaim, nincsenek terveim, nincs mi a világhoz kössön. Fekszem a tanyán a nyikorgó ágyon, nézem a hatalmas holdat a tiszta égen. Az jut eszembe, hogy mégsem lehetne olyan rossz dolog gazdagnak lenni. Aki megengedheti magának, hogy szabad. Vagy koldusszegénynek, aki szintén megengedheti magának, hogy szabad. Meg az jut eszembe, hogy kikapcsolódás ide, kikapcsolódás oda, nekem azért nem jó. Mert amint eltelt ez a pár nap puszta, Pestre hajtok, és kezdődik előlről minden. Minden, amiről azt gondoljuk, hogy fontos, muszáj, lényeges, és nyilván azért gondoljuk ezt, mert fontos, mert muszáj, és mert tényleg lényeges. Egy más nézőpontból az, természetesen. Csakhogy én éppen ezt a más nézőpontot szeretném elfelejteni, ha nem is örökre, csak hetekre, hónapokra, évekre, évtizedekre. Mindössze csak addig, míg bátorságom van azt hinni, hogy a hallgatás magánya lehet fontosabb hírnél, pénznél, rangnál, sikernél, akár munkánál is. Amíg így vagy úgy, de vissza tudom adni magam a természetnek, s nem is csak úgy romantikából. Ha nem abból, akkor nyilván valami másból.

ZALÁN TIBOR